

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. С., 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И.ОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110208477 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „А.“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр.С., район В., ул.“... I“ №, представлявано от И. В. В. – управител, чрез адв.Ж. Ж. – САК, против Наказателно постановление (НП) № 546543-F577137/27.01.2021 г., издадено от Директор на Офис „Красна поляна“ в ТД на НАП – С., с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от Министъра на финансите.

В жалбата се релевират пространни доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като се сочи, че в рамките на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в съставяне на АУАН по реда на чл. 40, ал. 2 ЗАНН, без да са налице предпоставките за приложение на посочената процедура, което нарушение обуславя ограничаване на правото на

защита на лицето и неспособността му да се защитава в производството. Конкретно се поддържа, че дори да се приеме, че чл. 180, ал. 10 НПК може да се приложи по отношение на връчване на поканата за съставяне на АУАН, посочената разпоредба предвижда пристъпване към общия ред за извършване на връчването, в случай на липса на потвърждение от адресата на изявлението. В процесния случай, с изтичането на посочения срок АНО е приел за установено, че лицето не може да бъде намерено, макар да липсват данни да е приложен който и да е друг способ за връчване. По този начин и в пряко противоречие с чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, който задължава органа да състави АУАН в отсъствие на лицето единствено в случаите, при които лицето не може да бъде намерено или не се е явило, след като е било редовно поканено, АНО е съставил процесния АУАН, с което е извършил съществено процесуално нарушение, ограничаващо в значителна степен правото на защита на жалбоподателя. Навежда се, че правото на защита е нарушено, тъй като въззивникът не е могъл да участва в процедурата по съставяне на АУАН, макар ЗАНН изрично да му признава това право и макар лицето да е действало добросъвестно. На следващо място се излагат аргументи за наличие на предпоставките за приложение на института „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН във връзка с § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН.

По изложените съображения се релевира искане до съда да отмени изцяло процесното наказателно постановление.

В хода на съдебното производство дружеството-въззивник, редовно призовано, не изпраща процесуален представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк. Илиев, с доказателства за надлежно учредена представителна власт по делото. В дадения ход по същество процесуалният представител пледира за потвърждаване на процесния акт като правилен и законосъобразен. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната

редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява основателна.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят „А.“ ЕООД е търговец, вписан в търговския регистър с ЕИК В дружеството по трудови договори били наети физически лица. В качеството си на работодател и осигурител, въззивникът имал задължение ежемесечно до 25- то число, да подава декларация образец № 6 с данни за дължими осигурителни вноски за предходния месец на наетите при него лица, съгласно Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (Наредбата).

На основание чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО, осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, "учителския пенсионен фонд", здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г., декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения за дължимите осигурителни вноски и вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" - едновременно с подаване на декларация образец № 1.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1, б. „а“, от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г., декларация образец № 1 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодатели, осигурители и техните клонове и поделения - за всеки календарен месец до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, включително и при полагащо се обезщетение на трудоустроено лице, на което не е предоставена подходяща работа.

„А.“ ЕООД с ЕИК ... има качеството на осигурител, регистриран в ТД на НАП С., поради което на основание чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО, дължи ежемесечно подаване на декларация образец № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ”, съдържаща данните, съгласно изискванията на закона и в срока по чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. - едновременно с подаване на декларация образец № 1, която се подава до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните. „А.“ ЕООД, ЕИК ... имал задължение да подаде в ТД на НАП С. в срок до 27 юли 2020 г. декларация образец № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ” за месец юни 2020 г. за назначените по трудово правоотношение лица, която декларация била подадена в ТД на НАП С. по електронен път чрез квалифициран електронен подпис на 21.08.2020 г.

На 09.10.2020 г. при извършена проверка в данъчно-осигурителната сметка на „А.“ ЕООД, ЕИК ..., по повод проверка по прихващане или възстановяване, възложена с резолюция за извършване на проверка № П-22220320157440-ОРП-001/18.09.2020 г., било установено, че „А.“ ЕООД, в качеството си на работодател и осигурител по смисъла на чл. 5, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, не е подало в законоустановения срок по чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодатели, осигурители за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, в ТД на НАП С. декларация образец № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ” за м. юни 2020 г. за назначените по трудово правоотношение лица.

Въз основа на така направената констатация св. Г. А. Г., заемаща длъжността „инспектор по приходите“ в НАП, съставил АУАН № F577137/26.10.2020 г. срещу „А.“ ЕООД. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от Министъра на финансите. Актът бил съставен на основание чл. 40, ал. 2 ЗАНН и връчен на упълномощен представител на въззивника на 27.10.2020 г., който след като се запознал със съдържанието му, го подписал

без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № 546543-F577137/27.01.2021 г., издадено от Директор на Офис „Красна поляна“ в ТД на НАП – С., с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от Министъра на финансите.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител Г. А. Г..

Съдът кредитира цитираната доказателствена съвкупност, доколкото същата е еднопосочна, непротиворечива и в своята цялост изяснява фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

От показанията на св. Г. А. Г. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото като актосъставител същата е възприела възпроизведените от нея в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията ѝ и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно

изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл. 84 от ЗАНН, вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК, съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложи в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност, ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа на него наказателно постановление.

Съдът извърши служебна проверка относно компетентността на органите и длъжностните лица, които са съставили АУАН, респ. са издали НП. Видно от разпоредбата на чл. 355, ал. 4 от КСО, актовете за установяване

на административни нарушения се съставят от органите на НАП, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на НАП или упълномощено от него длъжностно лице. Следователно, правомощието на органите по приходите да образуват административнонаказателни производства за неспазване разпоредбите на закона и да съставят АУАН, произтича от законовата разпоредба, което не налага делегирането му с нарочен акт. Приложената към материалите по делото Заповед № 3ЦУ – 1149 от 25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП, в т. 1. 2 овластява и директорите на офиси при териториалните дирекции на НАП да издават наказателни постановления за налагане на административни наказания за нарушения на КСО. Този административен акт е цитиран и в обжалваното НП. Предвид горното съдът приема, че обсъжданите в настоящото решение актове са издадени от компетентни за това лица.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от открИ.е на нарушителя, респективно – 2 години от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, включително и обстоятелствата по неговото извършване със съответната правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирани в обективната действителност нарушения, за които следва да се ангажира имуществената отговорност на въззивника. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определя видът на наложената имуществена санкция, както и

конкретно е ангажиран неин размер, респективно и са изпълнени правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Независимо от гореизложеното обаче и във връзка с релевираните в жалбата възражения от страна на въззивника, е необходимо да бъде отбелязано следното:

Процедурата по съставяне на акт за установяване на административно нарушение е регламентирана в разпоредбата на чл. 40 ЗАНН. Според ал. 1 на визираната разпоредба, АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Изключение от това правило е допуснато в ал. 2 на чл. 40 ЗАНН, според която норма АУАН се съставя в отсъствие на нарушителя при алтернативно наличие на някоя от изброените предпоставки – последният е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта.

По делото не се спори, че наказващият орган е отправил покана до “А.” ЕООД за съставяне на АУАН на електронен адрес. Както правилно сочи въззивният жалбоподател обаче, в хода на административнонаказателното производство не са ангажирани доказателства въпросният електронен адрес да е на жалбоподателя, както и последният изрично да е посочил същия като такъв за връчване на книжа по реда на ЗАНН. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че дори това да бе действителен негов адрес, деклариран пред НАП за нуждите на данъчната регистрация, то това не обосновава извод, че същият би могъл да се използва за връчване на покана за съставяне на актове за нарушения. Още повече, че в ЗАНН /субсидиарно в НПК/ не са разписани правила, даващи подобна възможност. Такава е създадена значително по-късно и то относно връчването на наказателното постановление чрез изпращане на съобщение до персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване и то по изрична инициатива на нарушителя, а не по преценка на наказващия орган /чл. 42, ал. 2 ЗАНН ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 24.12.2021 г./.

Съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя, при липсата на изключващите предпоставки по чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в

присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Изключение от това правило се допуска само в хипотезата на ал. 2 - когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие. Това означава, че актосъставителят, след като констатира наличието на данни за извършено административно нарушение, е длъжен да покани нарушителя за съставяне на акта. Само при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН.

В настоящия случай, от приобщения доказателствен материал се установява, че до управителя на дружеството не е изпратена надлежно покана по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Изложеното обосновава извод, че след като покана по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН не е била изпратена и надлежно връчена, не е било налице основание за съставяне на АУАН в отсъствие на нарушителя. Съставянето на акта в отсъствие на нарушителя, без да са налице основание за това, се явява съществено процесуално нарушение, изначално опорочаващо цялото административнонаказателно производство. Изискването актът да бъде съставен в присъствието на нарушителя има за цел едновременност и непосредственост при осъществяване на процедурата по съставяне на акта с участието на посочените в чл. 40, ал. 1 от ЗАНН лица, както при неговото съставяне, така и при подписването му, с което се обезпечава правото на защита на нарушителя. Последният е лишен от правото да направи възражения още при съставяне на акта и да организира защитата си от самото начало на административнонаказателното производство. Допуснатото нарушение не може да бъде saniрано с последващо редовно връчване на АУАН на нарушителя, в конкретния случай – на негов упълномощен представител. Действията по предявяване на акта са отделен етап от производството, в изпълнение разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

Допуснатото нарушение представлява съществено такова на процесуалните правила и води до незаконосъобразност на издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление, което от своя страна обосновава и отмяна на последното.

Независимо от изложеното, за максимална изчерпателност и по

съществува на нарушението, настоящата съдебна инстанция намира следното:

Административнонаказателната отговорност на въззивника "А." ЕООД е ангажирана за неизпълнено правно задължение чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО, във вр. с чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г., като на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на дружеството е наложена имуществена санкция, в размер на 500,00 (петстотин) лева.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят, в качеството си на работодател и осигурител, не е изпълнил задължението си по чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО за месец юни 2020 г. Цитираната разпоредба въвежда задължение за осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично да декларира пред Националната агенция за приходите данни за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица; декларация за сумите за осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се подава и за лицата по чл. 4, ал. 5 и 9. Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредбата № Н-13 от 17.12.2019 г., декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от работодатели, осигурители и техните клонове и поделения - едновременно с подаване на декларация образец № 1. Според чл. 4, ал. 1, т. 1, б. "А" от същия подзаконов нормативен акт, декларация образец № 1 се подава пред компетентната ТД на НАП за всеки календарен месец до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, включително и при полагащо се обезщетение на трудоустроено лице, на което не е предоставена подходяща работа; при начислено или изплатено възнаграждение за същия месец след този срок - до края на месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението. Следователно, срокът за подаване на декларация обр. № 6 е също до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните. В случай на отхвърляне на декларациите, поради допуснати грешки, по силата на чл. 11, ал. 3 от Наредбата, поставена в съответствие и с чл. 102, ал. 4 и чл. 101, ал. 5 ДОПК, в 7-дневен срок от датата на протокола, удостоверяващ отхвърлянето, задълженото лице следва да подаде коригираща декларация, при което

първоначалният срок за подаването на декларацията ще се приеме за спазен. При неизпълнението на това условие е налице извършено нарушение по чл. 355, ал. 1, вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО (в този смисъл Решение № 6802/12.11.2019 г., АССГ, адм. д. № 5940/2019 г., Решение № 3875/07.06.2019 г., по адм. д. № 3131/2019 г., АССГ, Решение № 333/18.01.2021 г., к. а. н. д. № 10120/2020 г., АССГ и др.).

Видно от анализа на доказателствената съвкупност по делото, в конкретния случай декларацията образец № 6 за месец юни 2020 г. (с информация за дължимите осигурителни вноски за осигурените от работодателя лица) е следвало да бъде подадена от жалбоподателя в срок до 27 юли 2020 г. включително (работен ден – понеделник). Декларацията е била подадена на 21.08.2020 г., респективно със закъснение от 25 дни. В този смисъл "А." ЕООД, като осигурител съобразно чл. 5, ал. 1 от КСО и адресат на посочените разпоредби, не е изпълнило в законоустановения срок, а именно най-късно до 25-то число на месеца, следващ този, за който се отнасят данните, своето задължение.

Доколкото нарушението е допуснато в дейността на юридическо лице не следва да бъде подлагана на изследване субективната страна на деянието, доколкото неговата отговорност е безвиновна /чл. 83, ал. 1 ЗАНН/.

Независимо, че административното нарушение, за извършването на което е издадено наказателното постановление, е формално по своя характер и за неговата съставомерност не е необходимо настъпване на вредни последици, настоящият съдебен състав намира, че установените фактически констатации следва да се субсумират под разпоредбата на 28 ЗАНН, тъй като се касае за маловажен случай. В тази насока съдът споделя основателността на възражението, релевирано в жалбата срещу издадения санкционен акт.

Нормата на чл. 28 от ЗАНН не поставя ограничение в приложното си поле с оглед вида на нарушенията - резултатни или формални. В този смисъл, не може да се обоснове извод, че само поради обстоятелството, че в състава на нарушението не се включва настъпване на общественоопасни последици, извършването му не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Безспорно визираният нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по

смисъла на чл. 83 ЗАНН. Макар при обсъждане предпоставките за ангажиране на имуществената отговорност на юридическите лица да не се изследва субективна страна на деянието, елементът обществена опасност, като обективен такъв, винаги подлежи на анализ. Същевременно, установявайки нормата на чл. 28 от ЗАНН, законодателят не прави разлика досежно нейната приложимост с оглед особени качества на субектите на отговорността, в частност дали са физически или юридически лица. Преценката за приложимостта на коментирания институт е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за дефинирането на "маловажност" са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – засегнатите от деянието обществени отношения, както и всички други релевантни обстоятелства като време, място, обстановка, механизъм, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения и т. н.

Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Прилагайки тази норма, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а този институт не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за

законосъобразност на същата. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Решаващият субект не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото (в този смисъл Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд).

Принципът на пропорционалност при преценката за налагане на имуществена санкция за извършеното е последователно застъпен, както във вътрешното право на Република България (чл. 35, ал. 3 от НК, чл. 11 ЗАНН), така и в чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на ДДС. Задължението за депозиране на декларация образец № 6 с данни за дължимите осигурителните вноски на наетите лица обезпечава фискалната отчетност и гарантира пълноценното осъществяване на осигурителен контрол върху данните за наетите лица. В конкретния случай по несъмнен начин е установено, че декларация образец № 6 за месец юни 2020 г., изискуема по чл. 5, ал. 4 от КСО, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г., е подадена със закъснение от 25 дни. Същевременно, не са налице доказателства за други нарушения на данъчното законодателство от страна на жалбоподателя в качеството му на адресат на нормите на специалния закон, които да са установени и санкционирани с влезли в сила наказателни постановления, което придава и инцидентен характер на конкретно констатираното бездействие. Макар и със закъснение от 25 дни, "А." ЕООД е изпълнило своето правно задължение по собствена воля преди и независимо от извършената проверка в данъчно – осигурителната му сметка от служителите на НАП. Независимо от обстоятелството, че нарушението се явява формално, в случая липсват ангажирани твърдения и за настъпили допълнителни, макар и несъставомерни последици. Касае се за търговец, който своевременно е обслужвал своите публични финансови задължения, поради което не е оцетил и държавния бюджет. Наказващият орган не е събрал доказателства в обратната насока и не навежда твърдения в подобен аспект. Инициативата за подаване на

процесната декларация е предприета преди началото на административнонаказателното производство и не е наложена от съзнанието за предстоящо упражняване на санкционно правомощие, респективно е обективизирана воля за спазване на установения в страната правов ред. Вредни последици от нарушението няма, защото със забавата не е създадена среда на несигурност, а държавният бюджет не е застрашен.

В резюме се налага изводът, че извършеното от въззивника бездействие в продължение на 25 дни, не засяга сериозно обществото и бюджета, нито повлиява съществено върху събирането и правилното обработване на изискуемата по закон информация, поради което и не мотивира извод за създадени предпоставки за несигурност в охраняваните обществени отношения по изпълнението на бюджета на държавата и събираемостта на приходите. В този смисъл и с оглед многобройните смекчаващи обстоятелства не следва да се приеме, че охраняваните с нормата на чл. 5, ал. 4 от КСО, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. обществени отношения са засегнати в степен, оправдаваща приложението на административнонаказателната принуда спрямо дружеството – въззивник.

Поради изложеното съдът намира, че е надценена обществената вредност на обсъденото неизпълнение на правно задължение при определяне на "имуществена санкция" дори и в минимален размер от наказващия орган, поради което и се разкрива маловажност на случая и необходимост от приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените дотук съображения и предвид констатираното допуснато нарушение, а именно - съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя, без да са били налице основания за това, явяващо се съществено процесуално нарушение, изначално опорочаващо цялото административнонаказателно производство, атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 546543-F577137/27.01.2021 г., издадено от Директор на Офис „Красна поляна“ в ТД на НАП – С., с което на

основание чл. 355, ал. 1 от КСО на дружеството - жалбоподател „А.“ ЕООД, ЕИК ..., е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от Министъра на финансите

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд С. – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____